

PUOLUE JA OPPOSITIO

*Puhe Moskovan läänin XVI puoluekonferenssissa⁶⁴
marraskuun 23 pnä 1927*

Toverit! Sallikaa tehdä lyhyt yhteenveto siitä taistelusta puolueen ja opposition välillä, siitä väittelystä, jota on viimeisten kolmen — neljän viikon aikana käyty niin puolueen sisällä kuin — ja se on suoraan sanottava — puolueen ulkopuolellakin.

I

LYHYET YHTEENVEDOT VÄITTELYSTÄ

On olemassa tällaiset numerolliset tulokset: puolueen puolesta, sen Keskuskomitean puolesta, on tähän päivään mennessä äänestänyt enemmän kuin 572 tuhatta toveria; opposition puolesta — yli 3 tuhatta.

Oppositio koreilee mielellään numeroilla, prosenttiluvuilla, että muka meitä kannattaa 99 prosenttia ja muuta sellaista. Nyt kaikki näkevät, että yli 99 prosenttia äänesti oppositiota vastaan, puolueen Keskuskomitean puolesta.

Mutta kuka siihen on „syyssä“? Oppositio itse! Oppositio on tämän tästä kiskonut meitä väittelyyn. Jo

kahden vuoden ajan se on joka päivä yhä uudelleen ja uudelleen vaatinut väittelyä. Me pidättelimme tätä painostusta, me, Keskuskomitean jäsenet, pidättelimme tätä painostusta, tietäen, ettei puolueemme ole väittelyklubi, kuten Lenin aivan oikein sanoi, tietäen, että puolueemme on sosialismia rakentava proletaariatoin taistelupuolue, jota viholliset ympäröivät, jolla on suunnattoman paljon käytännöllisiä tehtäviä luovan toiminnan aloilla ja joka ei sen vuoksi voi joka kerta keskittää koko huomiotaan erimielisyyksiin puolueen sisällä.

Mutta sitten tuli kuitenkin väittelyn aika, ja kuukautta, enemmän kuin kuukautta ennen XV edustajakokousta, puolueen sääntöjen mukaisesti, puolue sanoi: hyvä, te haluatte väittelyä, te vaaditte taistelua — tulkoon sitten taistelu! Ja siinä nyt on tulos: yli 99 prosenttia on puolueen kannalla, sen Keskuskomitean kannalla, vähemmän kuin 1 prosentti opposition kannalla.

Opposition kerskailu on siis paljastettu, niin sanoaksemme, 100-prosenttisesti.

Voidaan sanoa, ettei tätä yhteenvetoa voida pitää ratkaisevana. Voidaan sanoa, että puolueen lisäksi on vielä olemassa työväenluokka ja talonpoikaiston työtätekevät joukot. Voidaan sanoa, että siellä, näillä aloilla, ei vielä ole tehty yhteenvetoa. Se ei ole totta, toverit! Silläkin alalla on jo tehty yhteenveto.

Mitä olivat marraskuun 7 päivän juhlakulkueet äärettömän maamme kaikissa kaupungeissa ja paikkakunnilla? Eivätkö ne olleet työväenluokan, talonpoikaiston työtätekevien kerrosten, Punaisen Armeijan

ja Punaisen Laivaston mitä suurenmoisin mielenosoitus puolueemme puolesta, hallituksen puolesta, oppositiota vastaan, trotskilaisuutta vastaan?

Vai eikö se skandaali, minkä oppositio järjesti omaksi onnettomuudekseen Lokakuun kymmenvuotispäivänä, eikö se yksimielisyys, millä miljoonat työtätekevät tuona päivänä tervehtivät puoluetta ja hallitusta, eikö se kaikki todista sitä, ettei ainoastaan puolue, vaan myöskin työväenluokka, ei ainoastaan työväenluokka, vaan myöskin talonpoikaiston työtätekevät kerrokset, eivät ainoastaan talonpoikaiston työtätekevät kerrokset, vaan myöskin koko armeija, koko laivasto ovat vuoren vankasti puolueen ja hallituksen puolesta, oppositiota vastaan, hajoittajia vastaan. (Kauankestäviä suosionosoituksia.)

Mitä yhteenvetoja te vielä kaipaatte?

Siinä teille, toverit, on lyhyt yhteenveto siitä puolueen ja opposition välillä, bolshevikkien ja opposition välillä käydystä taistelusta, joka alkoi puolueen sisällä ja joka sitten opposition omasta syystä laajeni puolueen ulkopuolellekin.

Miten tämä opposition skandaalimainen tappio on selitettävissä? Eihän mikään oppositio puolueemme historiassa siitä saakka, kun bolshevikit ottivat vallan, ole koskaan vielä kärsinyt näin skandaalimaista tappiota.

Me tunnemme trotskilaisten opposition Brestin rauhan kaudella. Sen takana oli silloin melkein neljäsosa puolueesta.

Me tunnemme trotskilaisten opposition vuonna 1921, ammattiliittoväittelyn aikana. Sen takana oli silloin noin kahdeksasosa puolueesta.

Me tunnemme niin sanotun „uuden opposition“, zinovjevilaish-kamenevilaisen opposition XIV edustajakokouksessa. Sen takana oli silloin koko Leningradin edustajisto.

Entä nyt? Nyt oppositio on eristetty täydellisemmin kuin koskaan ennen. Nyt se tuskin saa edes yhtään edustajaa puolueen XV edustajakokoukseen. (K a u a n k e s t ä v i ä s u o s i o n o s o i t u k s i a .)

Opposition tappio on selitettävissä siten, että se on irtautunut kokonaan puolueesta, työväenluokasta, vallankumouksesta. Oppositio on osoittautunut pieneksi intelligenttijoukoksi, joka on irtautunut elämästä, joka on irtautunut vallankumouksesta, — siinä on opposition skandaalimaisen romahduksen perimmäinen syy.

Ottakaamme tarkasteltavaksi pari kolme niistä kysymyksistä, jotka erottavat opposition puolueesta.

II

TYÖVÄENLUOKKA JA TALONPOIKAISTO

Kysymys suhteista työväenluokan ja talonpoikaiston välillä.

Lenin sanoi, että kysymys työväenluokan ja talonpoikaiston välisistä keskinäissuhteista maassamme on proletariaatin diktatuurin peruskysymys, vallankumouksemme peruskysymys. Hän sanoi:

„10—20 vuotta oikeita suhteita talonpoikaistoon ja voitto koko maailman mitassa on taattu (siinäkin tapauksessa, vaikka proletaariset vallankumoukset, jotka kasvavat, viivästyisivätkin)“⁶⁵.

Entä mitä ovat oikeat suhteet talonpoikaistoon? Lenin ymmärsi oikeilla suhteilla talonpoikaistoon

„lujan liiton“ aikaansaamista keskitalonpojan kanssa nojautuen köyhälistöön.

Entä miten oppositio suhtautuu tähän kysymykseen? Se ei ainoastaan ole pitämättä arvossa työväenluokan liittoa talonpoikaiston kanssa, se ei ainoastaan ole ymmärtämättä tämän liiton tärkeää merkitystä vallankumouksemme kehitykselle, vaan se menee „pitemmälle“, esittäen sellaista politiikkaa, joka ei voi olla viemättä työväenluokan ja talonpoikaiston välisen liiton murtumiseen, liittoyhteyden katkeamiseen työväenluokan ja talonpoikaiston välillä.

Ettei tarvitsisi pitkälle mennä, voisin viitata Preobrazhenskiin, opposition tärkeimpään taloustieteilijään, joka pitää talonpoikaistoa teollisuutemme „alusmaana“, vain riiston kohteena, jota on kaikin keinoin riistettävä.

Voisin edelleen vedota useihin opposition asiakirjoihin, joissa vaaditaan teollisuustavaroiden hintojen korottamista, mikä hintain korotus ei voisi olla johtamatta teollisuutemme kuihtumiseen, kulakin voimistumiseen, keskitalonpojan köyhtymiseen ja siihen, että köyhälistö joutuisi kulakkien orjuuttamaksi.

Kaikki nämä ja näidenkaltaiset opposition asiakirjat kuuluvat elimellisenä osana opposition politiikkaan, jonka tarkoituksena on suhteiden katkaiseminen talonpoikaistoon, suhteiden katkaiseminen keskitalonpoikaiston suuriin joukkoihin.

Sanotaanko opposition „ohjelmassa“ tahi vastateeseissä suoraan ja avoimesti jotakin tällaista? Ei, ei sanota. Opposition „ohjelmassa“ ja vastateeseissä on kaikki nämä seikat tarkoin salattu ja hämätty. Päinvastoin, opposition „ohjelmasta“ ja vastateeseistä te

voitte löytää kymmeniä kohteliaisuuksia sekä keskitalonpojalle että köyhälle talonpojalle. Sitä paitsi niissä esiintyy hyökkäilyjä puoluetta vastaan muka kulakkipoikkeaman takia. Mutta niissä ei ole sanottu suoraan ja avoimesti mitään, ei kerrassaan mitään siitä opposition turmiollisesta linjasta, joka vie eikä voi olla viemättä työväenluokan ja talonpoikaiston välisten suhteiden katkeamiseen.

Mutta minä koetan nyt vetää päivänvaloon ja panna pöydälle sen, mitä opposition johtajat niin visusti salaavat työläisiltä ja talonpojilta, jotta opposition ei vast'edes tekisi mieli pettää puoluetta. Tarkoitan Smirnovin, Ivan Nikititshin, äskeistä puhetta, jonka hän piti Rogozhsko-Simonovskin puoluekonferenssissa. Smirnov, eräs opposition johtajista, osoittautui erääksi niistä harvoista rehellisistä oppositiolaisista, joilla on riittänyt rohkeutta sanoa julki totuus opposition linjasta. Haluatteko siis tietää, mikä on opposition todellinen „ohjelma“ kysymyksessä proletariaatin ja talonpoikaiston välisistä suhteista? Lukekaa Smirnovin puhe ja tutkikaa sitä, sillä Smirnovin puhe on yksi niitä harvoja opposition asiakirjoja, joissa sanotaan koko totuus oppositiolaistemme todellisesta kannasta.

Kuulkaa, mitä Smirnov sanoi puheessaan:

„Me sanomme, että valtionbudjettimme on tarkistettava siten, että suurin osa viisi miljardia käsittävästä budjetistamme käytettäisiin teollisuuden alalla, sillä meidän on parempi kestää epäsopea keskitalonpojan kanssa kuin mennä väistämätöntä tuhoa kohti“.

Juuri tässä on se pääajatus kaikesta siitä, mitä opposition johtajat ovat salanneet „ohjelmassaan“ ja vastateeseissään ja minkä Smirnov, niin ikään eräs

opposition johtajista, on tunnontarkasti tuonut päivänvaloon.

Siis ei luja liitto keskitalonpojan kanssa, vaan epäsovu keskitalonpojan kanssa, — se, kuulemma, on keino vallankumouksen „pelastamiseksi“.

Lenin sanoi, että „diktatuurin korkein periaate on proletariaatin liiton ylläpitäminen talonpoikaiston kanssa niin, että proletariaatti voisi säilyttää joht aseman ja valtiovallan“⁶⁶.

Mutta oppositio ei ole samaa mieltä, vaan väittää, ettei proletariaatin diktatuurille ole tärkeää liitto talonpoikaiston kanssa, talonpoikaiston perusjoukkojen kanssa, vaan epäsovu niiden kanssa.

Lenin sanoi — eikä ainoastaan sanonut, vaan toisti alituisesti, puolueen VIII edustajakokouksesta lähtien, — että menestyksellinen sosialismin rakentaminen maassamme ei ole mahdollista ilman „lujaa liittoa keskitalonpojan kanssa“⁶⁷.

Mutta oppositio ei ole samaa mieltä, vaan väittää, että lujan liiton politiikka keskitalonpoikaiston suhteen voidaan vaihtaa epäsovun politiikkaan sen suhteen.

Lenin sanoi, että sosialismia rakentaessamme meidän on kuljettava yhdessä talonpoikaiston perusjoukkojen kanssa.

Mutta oppositio ei ole samaa mieltä, vaan väittää, ettei meidän ole kuljettava eteenpäin yhdessä talonpoikaiston kanssa, vaan epäsovussa sen kanssa.

Siinä juuri onkin suurin erimielisyys puolueen ja opposition välillä pääkysymyksessä, nimittäin kysymyksessä suhteista työväenluokan ja talonpoikaiston välillä.

Oppositio yritti peittää todellisen naamansa „ohjelmaansa“ lavertelemalla kohteliaisuuksia talonpoikais-
tolle ja hyökkäilemällä tekopyhästi puoluetta vastaan
muka kulakkipoikkeaman takia. Mutta Smirnov tekee
perinpohjaisen korjauksen opposition „ohjelmaan“
repien naamarit opposition johtajien kasvoilta ja
sanoen puolueelle totuuden oppositiosta, totuuden
opposition todellisesta ohjelmasta.

Entä mitä siitä on seurauksena? Siitä on seurauk-
sena se, että opposition „ohjelma“ ja vastateesit ovat
tyhjä paperipala, jonka tarkoituksena on puolueen ja
työväenluokan pettäminen.

Entä mitä merkitsee epäsovun politiikka keskita-
lonpojan suhteen? Epäsovun politiikka keskitalonpojan
suhteen on epäsovun politiikkaa talonpoikaiston enem-
mistöä kohtaan, sillä keskitalonpojat käsittävät vähin-
tään 60 prosenttia koko talonpoikaistosta. Juuri sen
tähden epäsovun politiikka keskitalonpojan suhteen
johtaa siihen, että talonpoikaiston enemmistö sysätään
kulakkien syliin. Sellainen politiikka taas, joka johtaa
talonpoikaiston enemmistön sysäämiseen kulakkien
syliin, merkitsee kulakiston voimistumista, talonpoi-
kaisköyhälistön eristämistä, Neuvostovallan heiken-
tymistä maaseudulla ja tekee kulakistolle helpom-
maksi kuristaa köyhälistöä.

Mutta asia ei pääty vielä siihen. Jos harjoitetaan
epäsovun politiikkaa talonpoikaiston enemmistön suh-
teen, niin se merkitsee, että aloitetaan kansalais-
sota maaseudulla, vaikeutetaan teollisuutemme varusta-
mista maataloudesta saatavilla raaka-aineilla (puuvilla,
sokerijuurikas, pellava, nahka, villa j.n.e.), saatetaan
sekaisin työväenluokan varustaminen maatalouden

tuotteilla, horjutetaan kevyen teollisuutemme syvimpiä perustoja, viedään hunningolle koko rakennustyömme, rikotaan koko maan teollistamiseen tähtäävä suunnitelmamme.

Juuri siten on asia, toverit, kun ei pidetä kiinni opposition tyhjistä julistuksista, joita sen „ohjelma“ ja vastateesit sisältävät, vaan opposition todellisesta politiikasta, jonka Smirnov on meille arvovaltaisesti selittänyt.

Olen kaukana siitä, että syyttäisin oppositiota tahallisuudesta pyrkimisestä kaikkiin noihin onnettomuuksiin. Mutta tässä ei ole kysymys opposition haluista eikä pyrkimyksistä. Kysymys on niistä seurauksista, joihin opposition ehdottama epäsovun politiikka keskitalonpoikaiston suhteen on kiertämättä johtava.

Oppositiolle käy tässä samaten kuin karhulle Krylovin tarinassa „Erakko ja karhu“. (Naurua.) On itsestään selvää, että murskaessaan kivenmukulalla ystävänsä erakon pään karhu halusi vain vapauttaa hänet kiusallisesta kärpäsestä. Sen aikeet olivat mitä ystävällisimmät. Siitä huolimatta karhun ystävälliset aikeet johtivat tekoon, joka oli kaukana ystävydestä ja jonka seurauksena erakko heitti henkensä. Oppositio haluaa tietysti vallankumoukselle kaikkea hyvää. Mutta se esittää sitä varten keinoja, jotka johtaisivat vallankumouksen varmaan tappioon, työväenluokan ja talonpoikaiston tappioon, koko rakennustyömme murtamiseen.

Opposition „ohjelma“ on työväenluokan ja talonpoikaiston välisen liiton murtamisen ohjelma, koko rakennustyömme murtamisen ohjelma, teollistamisasian murtamisen ohjelma.

III

PUOLUE JA PROLETARIAATIN DIKTATUURI

Kysymys puolueesta.

Lenin sanoo, että puolueen yhtenäisyys ja rautainen kuri on proletariaatin diktatuurin perusta. Oppositio on todellisuudessa aivan päinvastaisella kannalla. Se luulee, ettei proletariaatin diktatuuria varten tarvita yhtenäisyyttä eikä rautaista kuria puolueessa, vaan puolueen yhtenäisyyden ja kurin hävittämistä, puolueen kahtiajakamista, toisen puolueen muodostamista. Tosin oppositio puhuu ja kirjoittaa, kirjoittaa ja puhuu, eikä vain puhu, vaan kirkuu puolueen yhtenäisyydestä. Mutta opposition puheet puolueen yhtenäisyydestä ovat tekopyhää jaarittelua, jonka tarkoituksena on pettää puoluetta. (Suosionosoituksia.)

Sillä kun oppositio puhuu ja kirkuu yhtenäisyydestä, niin samalla se rakentaa uutta, leniniläisvastaista puoluetta. Eikä ainoastaan rakenna. Se on jo rakentanut sen, kuten alkuperäiset asiakirjat, entisten oppositiolaisten Kuzovnikovin, Zofin ja Renon puheet osoittavat.

Nyt meillä on tyhjentävän tarkkoja asiakirjoja, jotka todistavat sen, että oppositiolla on jo toista vuotta ollut olemassa oma leniniläisvastainen puolueensa omine keskuskomiteoineen, aluebyroineen, läänibyroineen j.n.e. Mitä muuta oppositio voisi esittää näitä tosiasioita vastaan kuin valheellista jaarittelua yhtenäisyydestä?

Oppositio kirkuu, ettei puolueen Keskuskomitean onnistu syöstä sitä toisen puolueen kannalle. Merkilli-

nen juttu! Mutta onko Keskuskomitea sitten joskus sysännyt oppositiota sille kannalle? Eikö tosiaasia ole se, että Keskuskomitea on koko ajan pidätellyt oppositiota luusumasta toisen puolueen perustamisen tielle?

Koko erimielisyyksiemme historia näiden kahden vuoden ajalta on ollut sitä, että puolueemme Keskuskomitea on koettanut pidätellä oppositiota ottamasta hajoittavia askeleita ja säilyttämään oppositioon kuuluvia henkilöitä puolueelle.

Ottakaa opposition tunnettua „ilmoitusta“ lokakuun 16 päivältä 1926 koskeva tapaus. Eikö se ollut Keskuskomitean taholta yritys pidättää oppositiota puolueen puitteissa?

Ottakaa opposition toinen „ilmoitus“ elokuun 8 päivältä 1927. Mitä muuta se todistaa, ellei sitä, että puolueen Keskuskomitea on koko ajan ollut huolissaan siitä, että saisi opposition pysymään yhtenäisen puolueen puitteissa?

Mutta kuinka kävi? Oppositio antoi julkilausumia yhtenäisyydestä, lupauksia yhtenäisyydestä, vakuuksia ryhmätoiminnan lakkauttamisesta, mutta todellisuudessa se jatkoi toisen puolueen rakentamista.

Mitä tämä kaikki osoittaa? Sitä, ettei opposition sanoihin ole uskomista. Sitä, ettei oppositiota ole tarkastettava sen „ohjelmien“ eikä vastateesien mukaan, vaan sen tekojen mukaan.

Lenin sanoi: oppikaa tarkastamaan ryhmiä, virtauksia ja puolueita ei niiden lupauksien ja „ohjelmien“, vaan niiden tekojen mukaan. Me pidämme velvollisuutenamme seurata Leninin jälkiä ja tarkastaa oppositiota sen tekojen mukaan eikä niiden paperien ja „ohjelmien“ mukaan, joita se kyhäilee.

Kun oppositio kirjoittaa „ohjelmia“ ja vastateesejä pitäen hirmuista meteliä puolueen yhtenäisyydestä, niin se on puolueen pettämistä, se on farisealaisuutta, ne ovat pelkkiä sanoja. Mutta kun oppositio rakentaa uutta puoluetta, kun se luo omaa keskuskomiteansa, järjestelee aluebyroja j.n.e., horjuttaen siten puolueemme yhtenäisyyttä ja sen proletaarista kuria, niin ne ovat opposition tekoja, sen mustia tekoja.

Se ei tietenkään merkitse, että opposition olisi jo onnistunut luoda jokin todellisen puolueen tapainen. Ei, se ei ole sille onnistunut eikä koskaan onnistu. Ei onnistu, sillä työväenluokka on oppositiota vastaan. Yrittäessään luoda uutta puoluetta, toista puoluetta, oppositio itse asiassa leikkii lapsellisesti puoluetta, leikkii lapsellisesti keskuskomiteaa, aluebyroja j.n.e. Lyötyinä ja häpeään joutuneina he lohduttelevat itseään huvittelemalla ja leikkimällä puoluetta, leikkimällä keskuskomiteaa, leikkimällä aluebyroja j.n.e. (Naurua. Suosionosoituksia.)

Mutta, toverit, leikillä ja leikillä on ero. Kun oppositio leikkii puoluetta, niin se voi herättää vain naurua, sillä puolueelle se ei merkitse mitään muuta kuin naurettavaa päänänpistoa.

Mutta me emme ole tekemisissä yksistään puolueen kanssa. Meillä on vielä olemassa luokat, meillä on olemassa neuvostovastaisia aineksia. Ja nämä neuvostovastaiset ainekset seuraavat opposition peliä, oppivat siltä taistelemaan puoluetta vastaan, taistelemaan Neuvostovaltaa vastaan, taistelemaan valkankumoustamme vastaan. Opposition leikkiminen puoluetta, opposition hyökkäilyt puoluetta vastaan, opposition neuvostovastaiset teot ovat näille ainek-

sille eräänlainen koulu, eräänlainen valmistava koulu Neuvostovaltaa vastaan käytävää taistelua varten, vastavallankumouksen voimien valloilleen päästämistä varten.

Eiväthän kaikenlaiset neuvostovastaiset ainekset suotta takerru opposition ympärille. Juuri se on vaarallista opposition puolueleikissä. Ja juuri sen tähden, kun siinä piilee vakava vaara, — juuri sen takia puolue ei voi seurata välinpitämättömänä opposition neuvostovastaisia puuhailuja ja juuri siksi sen on raivattava ne pois juurineen.

Työväenluokka ei voi olla näkemättä tämän opposition puoluevastaisen pelin koko vaarallisuutta. Puolue on oppositiolle shakkilauta. Taistellessaan puoluetta vastaan se tekee yksiä tai toisia shakkipelin liikkeitä. Tänään se jättää ilmoituksen ryhmätoiminnan lopettamisesta. Huomenna se sylkee tälle omalle ilmoitukselleen. Päivän kuluttua se antaa uuden ilmoituksen sylkeäkseen taas muutaman päivän kuluttua tälle omalle ilmoitukselleen. Oppositio pitää niitä shakkiliikkeinä. He ovat vain pelureita eikä muuta.

Toisin suhtautuu työväenluokka omaan puolueeseensa. Työväenluokalle puolue ei ole shakkilauta, vaan vapautuksensa väline. Työväenluokalle puolue ei ole shakkilauta, vaan elintärkeä ase vihollisten voittamiseksi, uusien voittojen järjestämiseksi, sosialismin viemiseksi lopulliseen voittoon. Siksi työväenluokka ei voi olla halveksimatta niitä, jotka yrittävät muuttaa sen puoluetta, sen pyhintä pyhättöä, shakkilaudaksi oppositiolaisten pelurien veijarimaisia puuhia varten. Sillä työväenluokka ei voi olla tietämättä sitä, että opposition toiminta puolueemme rautaisen

kurin murtamiseksi, opposition toiminta puolueemme kahtiajakamiseksi on itse asiassa toimintaa proletariaatin diktatuurin murtamiseksi maassamme.

Opposition „ohjelma“ on puolueemme hajottamisen ohjelma, työväenluokan aseistariisumisen ohjelma, neuvostovastaisten voimien valloilleen päästämisen ohjelma, proletariaatin diktatuurin murtamisen ohjelma.

IV

VALLANKUMOUKSEMME PERSPEKTIIVIT

Siirtykäämme kolmanteen kysymykseen, vallankumouksemme perspektiivejä koskevaan kysymykseen.

Opposition koko katsantokannalle kuvaavana piirteenä on sen epäusko vallankumouksemme voimiin, epäluottamus proletariaatin voimiin ja kykyihin viedä talonpoikaisto mukansa, epäusko työväenluokan voimiin ja kykyihin rakentaa sosialismi.

Siterasin jo tunnetun kohdan Smirnovin puheesta, jossa hän puhuu vallankumouksemme kiertämättömästä „perikadosta“, ellemme saa aikaan epäsopua keskitalonpoikaiston kanssa. Tämä ei ole ensimmäinen kerta, kun me kuulemme oppositiolaisten laulavan vallankumouksen „perikadosta“. Tämä ei ole ensimmäinen kerta, kun me tapaamme oppositiolaisten ilmoituksissa ainaista voivotusta ja hämminkiä vaikeuksien edessä, ennustuksia vallankumouksemme ehtoon hämärtymisestä ja sen häviöstä. Siitä saakka, kun opposition ryhmäkuntapolitiikka on alkanut kärsiä tappion toisensa jälkeen, ei oppositio ole lakannut kirkumasta vallankumouksemme „tuhosta“,

pitäen oman ryhmänsä tuhoa muka vallankumouksen „tuhona“. Opposition tarvitsee vain jäädä vähemmistöön, sen tarvitsee vain saada selkäänsä puolueelta, kun se menee kaduille ja alkaa kirkua vallankumouksen „perikadosta“ käyttäen kaikkia ja kaikenlaisia vaikeuksia hyväkseen puoluetta vastaan.

Jo Brestin rauhan kaudella, vuonna 1918, jolloin vallankumouksella oli vissejä vaikeuksia, Trotski alkoi kirkua vallankumouksemme „perikadosta“, kun puolue oli lyönyt hänet VII edustajakokouksessa. Vallankumous ei kuitenkaan tuhoutunut, ja Trotskin ennustelut jäivät tyhjiksi ennusteluiksi.

Vuonna 1921, ammatiliittoväittelyn kaudella, kun me olimme uusien vaikeuksien edessä elintarvikkeiden luovutusvelvollisuuden lopettamisen yhteydessä ja kun Trotski oli kärsinyt vielä yhden tappion puolueen X edustajakokouksessa, Trotski alkoi kirkua uudelleen vallankumouksen „perikadosta“. Muistan hyvin, miten Trotski Politbyroossa väitti toveri Leninin läsnäollessa, että „käki on jo kukkunut“ Neuvostovallan olemassaolon päivät ja tunnit. (Naurua.) Vallankumous ei kuitenkaan tuhoutunut, vaikeudet voitettiin ja hysteerinen hälinä vallankumouksen „perikadosta“ jäi vain hälinäksi.

En tiedä, oliko käki silloin kukkunut vai ei. (Naurua.) Mutta jos se oli kukkunut, niin silloin on sanottava, että se oli kukkunut väärin. (Suosionosoituksia, naurua.)

Vuonna 1923, uusien vaikeuksien kaudella, nyt jo uuden talouspolitiikan pohjalla, menekkipulan kaudella, Trotski alkoi jälleen kukkua vallankumouk-

sen „perikadosta“, selittäen oman ryhmänsä tappiota, jonka se kärsi puolueemme XIII konferenssissa, vallankumouksen tappioksi. Vallankumous kuitenkin kävi tietään noista kukkumisista välittämättä ja voittaen sen edessä silloin olleet vaikeudet.

Vuosina 1925—1926, uusien vaikeuksien kaudella, teollisuutemme nousun yhteydessä, Trotski alkoi taas-kin, tällä kertaa jo yhdessä Kamenevin ja Zinovjevin kanssa, kukkia vallankumouksen „perikadosta“ selittäen oman ryhmänsä kärsimää tappiota XIV edustajakokouksessa ja XIV edustajakokouksen jälkeen vallankumouksen tappioksi. Vallankumous ei kuitenkaan edes aikonutkaan joutua perikatoon, ennustajiksi tekeytyneet tungettiin taka-alalle, ja kuten aina, kuten ennenkin, vaikeudet voitettiin, sillä bolshevikeilla ei ole vaikeuksia sitä varten, että niiden edessä voivotellaan ja itkeskellään, vaan sitä varten, että ne voitetaan. (Äänekkäitä suosionosoituksia.)

Nyt, vuoden 1927 lopulla, uusien vaikeuksien yhteydessä, kaudella, jolloin koko talouttamme uudestijärjestetään uuden tekniikan perustalla, he ovat alkaneet jälleen kukkia vallankumouksen „perikadosta“ verhoten sillä oman ryhmänsä todellista perikatoa. Mutta kaikki te näette, toverit, että vallankumous elää ja menestyy, mutta eräät toiset joutuvat perikatoon.

Niin he kukkuivat ja kukkuivat, kunnes lopulta kukkuivat itsensä nurin. (Naurua.)

Opposition „ohjelma“ on vallankumouksemme „perikadon“ ohjelma.

V

ENTÄ KUINKA EDELLEEN?

Sellainen on opposition todellinen ohjelma erimielisyyksiemme kolmessa peruskysymyksessä: kysymyksessä työväenluokasta ja talonpoikaistosta, kysymyksessä puolueesta ja proletariaatin diktatuurista ja vihdoin kysymyksessä vallankumouksemme perspektiiveistä.

Te näette, että tämä kummallinen ohjelma on todistuksena opposition täydellisestä irtautumisesta puolueesta, työväenluokasta ja vallankumouksestamme. Se on sellaisten intelligenttien ohjelma, jotka ovat sanoutuneet irti leninismistä ja irtautuneet elämästä.

Voidaanko kaiken tämän jälkeen ihmetellä sitä, että puolue ja työväenluokka ovat lopullisesti kääntäneet selkänsä oppositiolle.

Juuri sen tähden oppositio kärsikin skandaalimaisen vararikon taistelussaan puoluetta vastaan viime väitelyn aikana.

Entä kuinka edelleen? — kysytään meiltä.

Oppositio valittaa, että se on joku päivä sitten jättänyt 31 trotskilaisen allekirjoittaman ilmoituksen yhtenäisyydestä, mutta ei ole saanut vielä tyydyttävää vastausta. Mutta mitä oikeastaan voitaisiin vastata 31 trotskilaisen tekopyhään ilmoitukseen, kun oppositio hajoitusteillaan yhä uudelleen ja uudelleen lyö nurin valheelliset ilmoituksensa? Puolueemme historiassa tunnetaan samantapainen 31 menshevikin ilmoitus, jonka nämä antoivat muistaakseni vuonna 1907. (Ääniä salista: „Oikein!“.) Lenin nimitti tuota ilmoitusta silloin „31 menshevikin tekopyhydeksi“⁶⁸.

(Naurua.) Mielestäni 31 trotskilaisen tekopyhyys on aivan samanlaista kuin 31 menshevikinkin tekopyhyys. (Ääniä salista: „Aivan oikein!“.) Oppositio on kahdesti pettänyt puoluetta. Nyt se aikoo pettää sitä kolmannen kerran. Ei, toverit, meille riittää jo petoksia, riittää jo peliä. (Suosionosoituksia.)

Entä kuinka edelleen?

Pitemmälle ei enää voida mennä, toverit, sillä nyt on menty kaiken sen rajojen yli, mikä puolueessa voidaan sallia. Ei saa enää heilua samaan aikaan kahdessa puolueessa, sekä vanhassa, leniniläisessä puolueessa, joka on ainoa ja yhtenäinen puolue, että uudessa, trotskiläisessä puolueessa. On tehtävä valinta näiden kahden puolueen välillä.

Joko oppositio itse hävittää pois tämän toisen, trotskilaisen puolueen luopuen leniniläisvastaisista katsomuksistaan ja tuomiten omat virheensä avoimesti koko puolueen edessä;

tahi oppositio ei tee sitä, — ja silloin me itse hävitämme trotskilaisen puolueen jättämättä siitä jälkeäkään. (Suosionosoituksia.)

Joko niin taikka näin.

Joko oppositiolaiset ottavat tämän välttämättömän askeleen, tahi he eivät sitä tee, ja silloin he lentävät puolueesta ulos. (Jatkuvia, myrskyisiä suosionosoituksia. Kaikki salissa osoittavat kunniaa. Lauletaan „Internationale“.)